

[Røhr Lauritzen.]

ved for samfundet mere produktive arbejder, og det ville være ønskeligt, om man allerede nu orienterede sig om muligheden for beskæftigelse af de ikke så få arbejdere, der for tiden er beskæftiget ved denne produktion.

Tilslidst vil jeg gerne sige et par ord om ordningen af brændespørgsmålet i vore skove.

Der finder i år ingen pligthugst sted, hvilket jeg hilser med tilfredshed. Af hensyn til fordelingen af brændsel til de forskellige forbrugere er der ved bekendtgørelse af 25. november 1948 givet pålæg til alle skovejere om at give meddelelse om størrelsen af deres brændehugst i tiden 1. oktober 1948—31. januar 1949 og om deres formodede og planlagte hugst inden hugstårets udløb.

Forsåvidt er alt godt, kan man sige.

Men så er der ved cirkulære af 28. januar 1949 fra handelsministeriet givet instrukser til samtlige amtsbrændselsudvalg, kommunalbestyrelser og kommunale brændselsudvalg, og dette cirkulære er efter min formening ikke klart affattet. Det indeholder ganske vist detaljerede bestemmelser om, hvad en skovejere ikke må, men der står ikke noget om hans rettigheder. F. eks. kan man — såvidt jeg forstår, og det tror jeg er rigtigt — i 2 måneder efter 1. februar, altså indtil 1. april, lægge beslag på skovens brændeproduktion, uden at det fremgår af cirkulæret, om det offentlige også har pligt til at overtage partiet til de eksisterende maksimalpriser.

Jeg mener, dette er en ganske urimelig hensynsløshed overfor skovejerne, der løber den risiko langt hen på foråret at komme til at stå med deres brænde usolgt, og det på et tidspunkt, hvor udenlandsk brændsel forekommer i store mængder. Jeg tillader mig at henstille til de højtærede ministre, landbrugsministeren og handelsministeren, at få dette forhold ændret hurtigst muligt.

Jeg tillader mig i den forbindelse at henvise til udtalelser fra direktøren for statskovbruget, direktøren og skovafdelingslederen indenfor Det danske Hedeselskab ved et møde i landbrugsministeriets brændselsudvalg, idet deres betragtninger falder ganske sammen med mine.

Endelig vil jeg gerne have lov til at opholde mig et øjeblik ved cirkulæret af 28. januar d. å. I det sidste afsnit af dette står følgende — jeg anmoder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat —:

„Sluttelig skal man overfor amtsbrændselsudvalgene fremhæve betydningen af, at optagningen og afsætningen af

stødbrænde fremmes i størst mulig udstrækning, således at mejerier og andre erhvervsdrivende, der ønsker brænde til-delt, kan henvises til indkøb af stødbrænde til hel eller delvis dækning af deres brændebehov. Man anmoder amtsbrændselsudvalgene om at bistå de lokale myndigheder ved iværksættelse af egnede foranstaltninger med dette formål for øje, ligesom man skal henstille til kommunalbestyrelserne i egne, hvor der måtte være afsætningsvanskeligheder for stødbrænde, at foretage opkøb af stødbrænde til dækning af behovet for brænde til kommunale formål samt til uddeling til ubemidlede.“

Jeg tillader mig at forespørge den højtærede handelsminister — som vist desværre ikke er tilstede i dette øjeblik —, om dette afsnit i virkeligheden ikke drejer sig om socialpolitik og beskæftigelsespolitik. Er det virkelig den højtærede handelsministers tro, at f. eks. mejerier vil købe stødbrænde — den dyreste form for brændsel af alle? Og hvis stødbrænde skal sælges til en mindre pris end de meget høje priser, der hidtil har været gældende — hvem skal så tage tabet?

Efter disse bemærkninger i anledning af det foreliggende lovforslag skal jeg på mit partis vegne trods alt dog tilsige støtte til gennemførelsen af lovforslaget, idet vi gør det i håb om, at det er sidste gang, vi stilles overfor forlængelse af loven af 26. februar 1940. Jeg tilføjer, at der i alle befolkningslag er en udtalt antipati mod restriktioner og cirkulærer, der overlever deres tid og er blevet unødvendige — de nødvendige restriktioner kan være os alle nok.

Tesdorpf: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Boeck-Hansen, er forhindret, skal jeg i stedet for ham på mit partis vegne fremsætte nogle ganske korte bemærkninger til det foreliggende lovforslag.

Jeg har bl. a. bemærket mig den højtærede landbrugsministers svar til mit partis ordfører i landstinget. Ministeren blev spurgt, hvordan han ville anvende den bemyndigelse, der gives ham i denne lov, og jeg kan ligesom mit partis ordfører i landstinget erklære mig tilfreds med det svar, som ministeren gav, at bemyndigelsen ikke skal bruges til at påbyde en produktion af indenlandsk brændsel, men i virkeligheden kun er udtryk for fortsat tilbud om støtte til brunkulsproduktionen. Iøvrigt henholder jeg mig til, at landbrugsministeren lovede